

[Handelsministeren.]

nogle få uger kan give meddelelse om, at udvalget er blevet nedsat.

Det har i dag et øjeblik været drøftet, hvorvidt det var rimeligt at optrykke loven eller ej. Jeg kan ikke se, at det er noget stort spørgsmål. Jeg kan sige som min personlige opfattelse, at hvor det drejer sig om en lov, som mange almindelige mennesker, der ikke til daglig læser Lovtidende, skal kende, må det være praktisk, at der dog er et sted, hvor de kan få en samlet tekst. Og selv om udvalget forhåbentlig kommer med en indstilling og der efter denne indstilling måske kommer en ny lov, er der ikke sket nogen større skade ved, at loven har været optrykt i mellemtiden. Jeg synes derfor, at det er et rent detailspørgsmål, om man gør det ene eller det andet.

Chr. Christiansen: Jeg forstår jo meget vel, at de ærede ordførere fra venstre og det konservative folkeparti har haft det noget vanskeligt, har haft lidt mavpine over, hvordan de skulle klare dette spørgsmål, som egentlig er rejst af detailhandelen, en væsentlig kreds af den mellemstand, som de gerne politisk vil tage til indtægt til enhver tid. Når jeg tænker tilbage på, hvad der er sagt, og hvad der er skrevet fra detailhandlerkredse, må jeg sige, at de to ærede ordføreres udtalelser ligger i nogen afstand fra, hvad de folk mener, hvis interesser de ærede ordførere ellers gerne vil forsvare. Det fremgår også tydeligt af, hvad det ærede medlem hr. Anker Lau udtalte i sit indlæg, at han ikke mener, denne reklameform er særlig tiltalende. Så vidt jeg forstod det ærede medlem hr. Weikop — det er jo altid svært at opfatte den faste linje, når det ærede medlem taler — så vidt jeg forstod, følte det ærede medlem sig egentlig heller ikke særlig tiltalt af hele denne reklameform med bortlodninger o. s. v., og når de ærede medlemmer har disse synspunkter, kan det da egentlig ikke overraske hverken det ærede medlem hr. Anker Lau eller det ærede medlem hr. Weikop, at jeg gerne vil have denne sag drøftet i udvalget. Jeg mener, at det er almindelig kutyme, at man drøfter de spørgsmål, der har forbindelse med de fremsatte lovforslag, uden at skele bog-

staveligt til de paragraffer, der er forelagt for det høje ting. Jeg regner ikke med, at denne gode og gyldne regel nu skal forlades, for så vil jeg minde de ærede medlemmer derom, når de gerne vil drøfte andre ting end dem, der måske bogstaveligt står i de pågældende forslag. Men det tror jeg slet ikke på; de ærede medlemmer er meget vel klar over, at sagerne skal have en saglig behandling i udvalget, og jeg tror, at ikke mindst detailhandlerne med stor opmærksomhed vil følge, hvad et kommende udvalg vil bemærke om dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Weikop mente, at vi kunne komme langt med den nuværende lov. Det ærede medlem sagde endog, at den var rigtig god — med stærk understregning, billedlig talt — den var brugbar, og det ærede medlem var slet ikke spor tiltalt af at få nedsat et ministerielt udvalg.

Jeg er bange for, at den rammelov, det ærede medlem hr. Baunsgaard talte om, ikke er den lov, vi har nu. Den nugældende lov er ikke nogen rammelov. Hvis loven havde været en velegnet og velformet rammelov, ville den uskik med bortlodning og alt det andet, vi har været vidne til i de sidste 2-3 år, være bragt til ophør enten gennem selvjustits eller med lidt hjælp fra handelsministeriet, og der ville være blevet enighed om, at sådan skulle man ikke reklamere, sådan skulle man ikke ordne vareomsætningen her i landet. Derfor forstår jeg det sådan, at den lov, det ærede medlem hr. Baunsgaard mener er en rammelov, det er ikke den nuværende, men en, han ønsker. Det er egentlig også en sådan lov, jeg ønsker, men jeg vil have lidt mere fart på, end det ærede medlem synes at være indstillet på. Jeg tror, at det ville være klogt, om man greb ind, for det er nemlig sandt — og det vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Anker Lau — at der er sket et betydeligt opsving på dette område. Men det er meget muligt, at det ærede medlem hr. Anker Lau ikke har observeret det, for det går imod hans opfattelse, og når noget går imod ens opfattelse, opdager man det jo sjældent. Jeg tror altså, at det ville være meget rimeligt, om vi fik en rammelov, der virkelig var en rammelov, der også kunne give anledning til en art selvjustits hos de erhvervsdrivende. En